

mod havde han allerede tænkt paa at komme med endog ret betydelige Forhøjelser. Det gik endda, men det værste i den højtærede Ministers militære Program forekommer mig at være, at han vil have Ret til ved en Anmærkning paa Finansloven at benytte Penge fra en Konto paa en anden. Jeg vil sige, at hvis vi gaa med hertil, vil det betyde en stærk Indskrænkning i Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Vi ville derved ikke længer blive raadende over den Maade, hvorpaa de Penge til Militærvæsenet anvendes, og der vil herved være skabt, synes jeg, et meget farligt Præcedens for Fremtiden. Tænk, om den foregaaende Krigsminister havde haft en saadan Anmærkning! Vi kunne være sikre paa, at Fæstningen da havde staaet sin Fuldstændiggørelse langt nærmere, end den staar i dette Øjeblik. Det er, synes jeg, en meget farlig Bestemmelse. Det er i Virkeligheden, hvis vi stemme for det, at stemme for at umyndiggøre os selv, at fraskrive os denne Ret og Raadighed, vi nu have over de Midler, der bevilges i militære Øjemed. Hvis vi tænke os en lignende Bestemmelse overført til andre Ministre, at f. Eks. Landbrugsministeren eller Indenrigsministeren fik en lignende Ret til at spare paa den ene Konto og anvende det paa den anden, vilde vi jo egentlig dermed fraskrive os Ret til den Bevillingsmyndighed, Rigsdagen nu sidder inde med.

Jeg anser det for at være et meget farligt Program, den højtærede Minister her har fremsat. Men paa den anden Side var jo den Programtale, den højtærede Konseilspræsident holdt i Gaar, temmelig kort; det var kun nogle enkelte Punkter, den indeholdt. Derimod var der mange vigtige Spørgsmaal, som den højtærede Minister *ikke* udtalte sig om. Hvorledes Ministeriets Stilling vil være overfor disse Spørgsmaal, som dets Chef ikke udtalte sig om, kan man naturligvis ikke i dette Øjeblik sige med Sikkerhed, og derfor ville vi fra Socialdemokratiets Side foreløbig stille os afventende overfor de Handlinger og Skridt, Ministeriet foretager sig. Jeg vil saaledes haabe, at det ny Ministerium vil stille sig *venligt* i Spørgsmaal, som gælde de danske Arbejdere. I et Spørgsmaal som f. Eks. om Arbejdsløshed, der jo er et af de sørgeligste sociale Spørgsmaal, vil jeg haabe, indtil jeg ser det modsatte, at det højtærede Ministerium vil stille sig *velvilligt*. Jeg vil haabe, at det ny Ministerium vil gøre alt, hvad der staar i dets Magt, for at sætte ny Arbejder i Gang, hvorved Arbejdsløsheden til Dels kan blive

afhjulpen, og navnlig vil jeg henstille til den højtærede Trafikminister og ligeledes til den højtærede Kultusminister, der jo begge have meget store Arbejder paa deres Omraader, hvortil Pengene ere bevilgede. — jeg sigter her til Ordningen af Københavns Banegaardsforhold og til Opførelsen af det ny Rigshospital — at gøre alt, hvad de kunne, for at disse Arbejder kunne blive satte i Gang. Det vil meget afhjælpe Arbejdsløsheden i København. Men det samme gælder ogsaa udenfor København, at der til flere Steder her i Landet er bevilget betydelige Beløb til Arbejder, som kunde og burde sættes i Gang. Jeg skal saaledes nævne Ordningen af Banegaardsforholdene i Aarhus, der jo ogsaa vil give Beskæftigelse for mange Hænder i denne By.

Endvidere maa vi afvente at se, hvorledes den ny Regering vil stille sig i andre Spørgsmaal vedrørende Smaafolks Interesser her i Landet. Jeg skal nævne Stillingen overfor Ulykkesforsikringen, hvor der endnu ikke er tænkt paa at drage Landbrugets og Skovbrugets Arbejdere med ind. Der kunde være andre Spørgsmaal, som f. Eks. baade de vildfarne Børn og de trængende Børn, hvor vi maa afvente at se, hvorledes den ny Regering vil stille sig. Lad os haabe, den vil stille sig *velvilligt* og handle efter humane Principper.

Derfor se vi Socialdemokrater os ikke i Stand til at stemme for det Forslag, det ærede Medlem for Løvel har fremsat, og heller ikke til at stemme imod det, men ville, indtil vi nærmere se den ny Regerings Handlinger, forbeholde os vor Stilling.

N. Andersen: Det forekommer mig at være en højt mærkelig Situation, vi staa i i Dag. Vi staa her overfor en nydannet Regering, som fuldt og helt er udgaaet af et enkelt Parti indenfor Rigsdagen, en Regering, som altsaa i strengeste Forstand er en Partiregering, og samtidig dermed se vi Medlemmer af det Parti, hvoraf Regeringen er udgaaet, staa frem og foreslaa allerede nu at lægge den saa alvorlig Kapsun paa den, at der neppe er noget tilsvarende dertil i vort hidtidige parlamentariske Liv. Dette forekommer mig at være i allerhøjeste Grad ejendommeligt. Man maa jo dog gaa ud fra, at det Parti, hvoraf Regeringen er udgaaet, har nogen Tillid til sin Regering, denne Regering maa jo fornuftigvis indeslutte i sig de bedste Kræfter, dette Parti raader